

Edicija
Tekstopolis
knjiga 3

Književna radionica Rašić
Partizanska knjiga

Naslov originala

Herfra blir du bare eldre

Johan Harstad

© 2001

Za srpsko izdanje

© Književna radionica Rašić

© Partizanska knjiga, 2016.

Ovaj prevod objavljen je zahvaljujući finansijskoj pomoći fondacije NORLA – Norveška književnost u inostranstvu.

The publication of this translation has been made possible through the financial support of NORLA, Norwegian Literature Abroad.

Urednik:
Srđan Srđić

JUHAN HAŠTAD

**NADALJE ĆEŠ SAMO
STARITI**

Preveo s norveškog
Miloš Belčević

Beograd, Kikinda, 2016.

Once I could see.
Once I could feel.
Now I am numb.
I've become unreal.
What Now My Love

(G. Becaud, C. Sigman, P. Leroyer)

****kosmogonija****

ONA ŽELJA DA NAS PAMTE, nagon da izbegnemo zastajanje, mislim da je bila prisutna još u detinjstvu, kada sam s ocem gledao beskrajne super 8 filmove, i sine mi: Teško da postoji jedna jedina scena gde mene nema, uvek sam u kadru, ponekad u pozadini, kao neki statista koga poznajemo, a najčešće u glavnoj ulozi – otac snima, a ja glumim u maloj dramskoj izvedbi na kojoj insistiram. On se izgleda nikada ne umori, ili ga ja prosto primoram da nastavi, stalno izazivajući, bez prestanka gurajući igru dalje poput lošeg kabaretiste iz tridesetih, i ja na kraju sedim na kamenu s pužem u ruci, licem okrenut ka kameri. Čujem zujanje filma, traka traje samo tri minuta, i ja to moram sada da uradim, moram da nastavim, ne mogu da slušam očev glas koji se buni, odbija da stavi novu traku, objašnjava da je preskupo – ovo je moja produkcija, mislim, i primoran sam da ovo uradim, moram da stavim puža u usta, zatvorim ga iza usana i sažvaćem... I ja govorim da ću to uraditi sada, da ću pojesti puža. Nećeš, nećeš, kaže on, ali da, uradiću to, a ti ćeš snimati i nećeš propustiti ni sekundu, i vidi, oče, kažem ja, sada ću ga pojesti, sada ću pojesti puža, oče, prinosim puža ustima, stavljam ga na jezik, čujem zvuk trake koja se završila, i kao na

znak, u trenutku kada on kaže hajde, sklapam zube, osećam da malo biće gotovo i ne pruža otpor, da mi puževljevo telo curi niz bradu i da su mu oči ili senzori na rogovima zaglavljani među mojim zubima, a on se kreće sporo, mehanički, i ja sam bolestan narednih nedelju dana, povraćam u kofu pored kreveta, majka je više puta dnevno prazni, ali smrad ostaje, kao što je onaj puž tu svaki put kad sklopim oči, i gustina je još uvek tu, mali pokreti, malo telo koje u panici pokušava da se prilepi na moj jezik, otvaram oči, povraćam u kofu, nikada ne zaspim.